

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 366

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

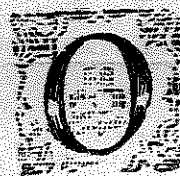
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΜΑΪΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ

Και ιδού Ιππος χλωρός ο καθημένος επάνω αυτού,
ὄνομα αὐτῷ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης.

(Αποκάλυψις 6,8.)

ΥΔΕΠΟΤΕ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διέτρεξε τὸν ἔσχατον κίνδυνον ὅσον σήμερον. Βεβαίως ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς εἶναι τὸσον παλαιὸς ὅσον καὶ ὁ κόσμος. Σήμερον ὁμως ὁ κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ ἄλλου, Ὅχι μόνον διό-

τι γύρω τῆς κορυβαντιά καὶ ἀσχημονεῖ ὁ ἀμαρτωλὸς ἔσμος τῶν αἱρέσεων, ἀλλὰ κυρίως διότι δὲν ὑπάρχει ὠργανωμένη καὶ ψυχραίμος πανορθόδοξος ἡγεσία.

Ἐλλείπουν δηλ. οἱ πιστοὶ καὶ ἐμπνευσμένοι πνευματικοὶ ἡγέτορες, τὰ τιτάνια ἀναστήματα καὶ οἱ μέγιστοι φωστῆρες τῆς τρισηλίου θεότητος.

Τὴν στιγμήν ποῦ μᾶς κυκλῶνουν, καθὼς τὰ δύσμορφα τέρατα τῆς Ἀποκαλύψεως, αἱ ἀθεϊστικαὶ κοσμοθεωρίαι, αἱ συνωμοτικαὶ ἀράχναι τοῦ μασωνισμοῦ, αἱ αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα, τὴν ἰδίαν στιγμήν οἱ σφετεριστὰ ποῦ ἔχουν ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν κορυφήν τῆς ὀρθοδοξίας προβαίνουν εἰς συμβιβασμοὺς καὶ δουλικὰς παραχωρήσεις πρὸς τοὺς ὑπεναντίους.

Κάθε φορὰ ποῦ γίνεται λόγος περὶ ἐκκλησιαστικῶν συνεδρίων οἱ ὀρθόδοξοι σπεύδουν νὰ παρακαθῇσουν δίπλα εἰς τοὺς προτεστάντας καὶ τοὺς λατίνους. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ ἐμφανίζονται βασιλικώτεροι τοῦ βασιλέως, ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον, αἰρετικώτεροι τῶν αἰρετικῶν. Δὲν ὀρρωδοῦν πρὸ τῶν καινοτομιῶν καὶ προσφέρουν δουλικῶς γῆν καὶ ὕδωρ εἰς «ἀσπὸνδους φίλους» τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἱερός καὶ πολυαίμακτος αὐτὸς πνευματικὸς χῶρος κατήντησε ἀφρακτὸς ἀμπελῶν καὶ φυσικὰ παράδεισος λεη-

λασίας τῶν ξένων λυμεῶνων.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ποῦ πλανᾶται ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας ἡ εἰδησις περὶ συγκλήσεως πανορθόδοξου προσυνόδου ἐν Ρόδῳ τὸ ἀγγελμα μᾶς εὐρίσκει πολὺ σκεπτικὸς καὶ ἀνησυχός. Ὅχι διότι ἀντιτασσόμεθα εἰς τὴν ἰδέαν τῆς πανορθόδοξου ἐνότητος. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδανικόν μας καὶ καθημερινῶς τὸ ἐπαναλαμβάνομεν ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίστεως. Ἀνησυχούμεν ὁμως διότι τίποτε καλὸν δὲν προμηνύει μίαν σύναξιν ἀνθρώπων μὲ ἐλαστικὰς συνειδήσεις, μὲ ἡλατωμένον τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ μὲ τὸσον ὀλίγον δέος πρὸς τὸν θεόδοτον θησαυρὸν τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀνθρώποι μὲ ὑποτονικὸν ὀρθόδοξον φρόνημα, μὲ ἡττοπάθειαν ἐναντὶ τῶν ξένων καὶ μὲ τὸ αἶσθημα τῆς μειονεξίας διότι εἶναι ὀρθόδοξοι δὲν ἔμπορουν νὰ γίνουν ἐμπνευστὰ καὶ ἀρχιτέκτονος τοῦ πνεύματος τῆς ἐνότητος. Ἄν δὲ εἰς μίαν προσύνοδον ἡ στάσις τῆς ὀρθοδοξίας ἐναντὶ τῆς ἀθεϊστικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ χαράχῃ, αὐτὸ ὁμως δὲν σημαίνει ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ὑπαρκτὸν πρόβλημα. Ἡμεῖς δὲ οὐδαμὸς διεκρίναμεν εἰς τὸ θεματολόγιον τῆς προσυνόδου νῆξιν περὶ τῆς μασωνικῆς ἀράχνης, ἡ ὅποια τὸσον τεχνιέντως ἔχει περιελίξει καὶ διαβρώσει ὑψηλὰ ἱστάμενα ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα. Οὐδαμὸς συνηντήσαμεν τὴν ἀπόφασιν τῆς προσυνόδου νὰ θέσῃ ἕνα κάποιον φραγμὸν εἰς τὴν πλημμυρίδα τῶν καινοτομιῶν. Οὐδαμὸς ἀνεκαλύψαμεν τὰ ὅρια μεταξύ ὀρθοδόξων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου Λατίνων, Προτεστάντων καὶ κακοδόξων. Δὲν εἴμεθα τὸσον ἀφελεῖς νὰ πιστεύω-

Ο ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ κανόνες Του συνεδίαζον ἐν ταύτῃ τὴν εὐσέβειαν μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, διὰ τοῦτο καὶ ἐγίνοντο ἀσμένως ἀποδεκτοί. Ὁ Ἰσίδωρος ὁ Πηλοῦσαιώτης καὶ ὁ ἱερός Νεῖλος εἰργάσθησαν ἐπίσης διὰ τὴν ἐπὶ τὰ βελτίω διαρροῦθαι τοῦ μοναχικοῦ βίου προσπάθειαν, ὅπως συναντίσωσι παρὰ τοῖς μοναχοῖς τὴν θεσηκεντικὴν εὐσέβειαν μετὰ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης. Αἱ γυναῖκες, ὡς ἐκ φύσεως λεπταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἀναχωρητικὸν βίον, δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀκριβῶς καὶ ὅτε ἐγεννήθη ὁ κοινοβιακὸς βίος τὸν ἠσπάσθησαν μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας.

Τὴν πρώτην γυναικείαν μονὴν συνέστησεν ὁ Μέγας Ἀντώνιος, εἰς ἣν καὶ εἰσέγαγε τὴν ἀδελφὴν του.

Ὁ Παχώμιος ἴδουσε γυναικεῖον μοναστήριον συστηματικώτερον μὲ ἡγουμένην τὴν ἀδελφὴν του.

Ἐξάρτεον κατ' αὐτὴν τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν ὑπῆρξε τὸ μοναστήριον τῶν Στουδιτῶν (463), εἰς τὸ ὁποῖον οἱ μοναχοὶ προσήχοντο ἄνευ διακοπῆς

μὲν ὅτι αἱ παραλείψεις εἶναι χωρὶς σημασίαν. Ἡ ἀποσιώπησις κολοσσιαίων προβλημάτων διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν ἐνέχει δολίαν σκοπιμότητα. Φαίνεται ὅτι αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις δὲν εἶναι ἀμέτοχοι εἰς αὐτό. Ἡ παρουσία τῶν προδίδεται εὐκόλως.

Σήμερον πάντως οἱ παροικούντες ἐν Ἱερουσαλὴμ εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν τὰς ἀντορθόδοξους ἐπιδιώξεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Οὐδέποτε ἄλλωστε ὁ προκαθήμενος αὐτοῦ ἐπεχείρησε νὰ τὰς ἀποκρύψῃ.

Δι' αὐτὸ καὶ τὰ προμηνύματα τῶν οἰωνῶν εἶναι ζοφερά. Μόνον οἱ τυφλοὶ δὲν βλέπουν τὴν συνωμοσίαν ἐναντίον τῆς Ὀρθοδοξίας. Μόνον οἱ ἀφελεῖς πλανῶνται ὅτι τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι ὁ Δούρειος ἵππος ποῦ θὰ ἐκπολιορκήσῃ τὴν ἀκρόπολιν τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ καταπνίξωμεν τὴν ἀνησυχίαν μας. Δὲν δικαιούμεθα νὰ καταληφθῶμεν ὑπὸ τοῦ νυσταγμοῦ. Ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας. Μόνον ἡ ἐγρήγορσις τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως θὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Μόνον ἡ διέγερσις τοῦ μαχητικοῦ φρονήματος κλήρου καὶ λαοῦ θὰ περιφρουρήσῃ τὸ ἀλώβητον ὀρθόδοξον πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα τῆς Παραδόσεως καὶ τῶν Κανόνων, τὸ ὁποῖον σήμερον εὐρίσκεται ὑπὸ ἀδυσσώπητον διωγμῶν.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ταραστίας εὐθύνης ἑνὸς ἐκάστου ἰδιαιτέρως καὶ ὅλων ὁμοῦ διασπλίζομεν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ:

— Διὰ ν' ἀποτραπῇ ἡ προδοσία τῆς ὀρθοδοξίας.

— Διὰ νὰ ἐπιβληθῇ τὸ πνεῦμα τῆς γνησιότητος.

— Διὰ νὰ θριαμβεύσουν αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἐκτὸς τῶν ἀναχωρητῶν καὶ κοινοβιακῶν εὐεργετικῶς ἐπέδωκαν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ καὶ οἱ Στυλίται, οἵτινες ἐπὶ στύλου καθήμενοι ὑπεβάλλοντο εἰς ὑπερανθρώπους ἀσκήσεις. Ὁ ἀγιώτερος καὶ περιφανέστερος τῶν Στυλιτῶν ὑπῆρξεν ὁ Συμεὼν ὁ Στυλίτης (469), ὅστις ἐκῆρυντε μετάνοιαν προσηλυτίζων καὶ μάδας Σαρακηνῶν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ λαμβάνων μέρος εἰς πολλὰς συνόδους ὡς τῆς Ἐφέσου, τῆς Χαλκηδόνος καὶ ἄλλων.

Ὁ μοναχισμὸς δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ διεδόθη καὶ εἰς τὴν Δύσιν ὑπὸ τῶν ἱερῶν Πατέρων Αὐγουστίνου, Ἀμβροσίου, Μ. Ἀθανασίου καὶ Ἰερωνύμου σημειώσας μεγάλας προόδους.

Ἐπὶ αἰῶνας τὰ μοναστήρια τῶν Δυτικῶν ἦσαν τὰ φυτώρια τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, ἡ ἐστία ἐξ ἧς προήρχοντο οἱ ἐπισημότεροι κληρικοὶ καὶ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸ κέντρον τῆς ἐξημερώσεως καὶ τοῦ ἐξανθρωπισμοῦ τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Δύσεως.

Κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους λοιπὸν τὰ μοναστήρια ἐπετέλουν θαύματα, ἐφώτιζον λαούς, ἐξηγον ἄξιους ἐξ ἀναξίων, περιέβαλλον δυστυχεῖς καὶ ἔνδοξαι, εὐηργέτουσαν τοὺς πάντας, ἀπεδεικνύοντο λιμένες σωτήριοι ἀγάπης, ἐλέους καὶ φιλάνθρωπίας. Ὁ Θεόδωρος Στουδίτης ὁμιλῶν διὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν τῶν χρόνων ἐκείνων τὴν χαρακτηρίζει ὡς «πολιτείαν ἰσάγγελον, ὡς παράδεισον φύοντα τὰ καλλίκαρπα τῶν ἀρετῶν δένδρα, ὡς ἀγαθὴν ζωὴν καὶ μερίδα τοῦ Κυρίου καὶ ὡς μυστήριον».

Ἡ διατήρησις τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὸν ζῆλον τῶν μοναχῶν τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχον μέγα κῆρος ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐνέργεια τῶν μοναχῶν τῆς Βυζαντινῆς περιόδου ἐν σχέσει πρὸς τὰ γράμματα, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας. Ἐν ταῖς μοναῖς ἐμορφούντο οἱ πλείστοι τῶν κληρικῶν καὶ ὁ μοναχισμὸς καθίστατο ἡ γέφυρα ἡ ἀγούσα πολλάκις εἰς τὴν ἱερωσύνην, πράγμα ὅπερ καὶ ὠφέλησε τὰ μέγιστα τὴν ἐκκλησίαν. Πολλοὶ δὲ ἰσχυρίσθησαν τότε, ὅτι αἱ μοναὶ οὐδὲν προσέφεραν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ὅτι οἱ μοναχοὶ οὐδεμίαν πολιτιστικὴν δύναμιν ἐξήσκησαν.

Ὁ Lenoirmant ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἡ ἱστορία τῶν μοναχῶν τῆς Ἀνατολῆς δὲν εἶναι ἥττον ἐνδοξος τῶν τῆς Δύσεως καὶ ὅτι τὰ τέκνα τοῦ Μ. Βασιλείου ἀνεδείχθησαν ἐν τῷ πολιτισμῷ ἄξιοι συναγωνισταὶ τῶν τέκνων τοῦ Βενεδίκτου (ἴδ. La Grunte-Giréce, τόμος 2ος, σελὶς 395). Ἀς ἀναφέρωμεν μερικὰς ἀξιολόγους φαινογνωμίας ἐκ τῶν μοναχῶν τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, ἵνα ἐναργέστερον φανῇ εἰς οἷαν περιωπὴν καὶ ὕψος εἶχον φθάσει οἱ μοναχοὶ τῶν καιρῶν ἐκείνων.

Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν περιφημοτέρων μοναχῶν τοῦ 7ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος διεσκεύασε τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ἐπιστημονικῶς, ἔγραψεν κατὰ Μανιχαίων, Ἰακωβιτῶν, Νεστοριανῶν καὶ Εἰκονομάχων καὶ συνέθεσε πλείστα

έργα ὁμνογραφικά, τὰ ὁποῖα τὸν κατέστησαν ἀθάνατον.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ὑπῆρξε μέγιστος μελωδὸς καὶ ὕμνωδὸς τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Ἡ πολυσύνθετος προσωπικότης του «ἐλάλησε πολλὰς γλώσσας» ἥτοι φιλοσοφίαν, θεολογίαν, ποίησιν καὶ μουσικὴν. Ἰδιαιτέρως ἡ μεγάλη συμβολή του εἰς τὸν τομέα τῆς μουσικῆς σημειώνει τὸν μεγαλύτερον σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς. Σημειωτέον, ὅτι τὸ μεγαλύτερον δημιουργημὰ του εἶναι ἡ «Ὁλὼνχος».

Ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, συντάξας διάφορα συγγράμματα, παρέσχε τοῖς ὑπ' αὐτὸν μοναχοῖς διάφορους ὑποτυπώσεις. Ὁ Θ. Στουδίτης κατέστη ἐπίσημος οὐ μόνον διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ, ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς τηρήσεως τῶν πατρῶων ἀγώνας. Ὑπῆρξε μέγας ὕμνωδός καὶ μελωδὸς τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ συγγραφεὺς λίαν ἀξιόλογος. Ἐκκληρονόμησε τὸ χάρισμα τῆς ποιήσεως ἀπὸ τὸν θεῖον του Ρωμανὸν τὸν Μελωδόν. Αἱ ἐν αὐτοῦ ἡ μονὴ Στουδίου κατέστη τὸ περιφημότερον κέντρον τῆς μουσικῆς καὶ ἀσματογραφίας ἀπὸ τοῦ 9ου αἰῶνος.

Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἐκκλησιαστικοὶ λόγοι, ἀκτητικά, λόγοι κατὰ οἰκονομάχων, ἐπιστολαί, κατηχήσεις, κανόνες, ὕμνοι, ἐπιγράμματα, ὑποτύψεις τῆς καταστάσεως τῆς μονῆς τοῦ Στουδίου καὶ ἡ διαθήκη του. Ἡ Ἐκκλησία τιμῶσα τὴν δρᾶσίν του τὸν κατέταξε μετὰ τῶν ἁγίων.

Ἀργότερον ἤρμαζαν ἄλλοι σοφοὶ ἄνδρες, οἵτινες προσέφερον πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Νικητὰς ὁ Στηθάτος. Ὑπῆρξε μοναχὸς καὶ ἡγούμενος ἐν τῇ μονῇ τοῦ Στουδίου καὶ μέγας πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐγραψε 15 λόγους εἰς τὴν ἑξαήμερον καὶ πρακτικὰ κεφάλαια 3 ἑκατοντάδας, ἱάμβους καὶ ἄλλα.

Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος. Ἐχρημάτισεν ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Μάμαντος ἐν Κωνσταντινί, διδάσκαλος τοῦ Στηθάτου, δεινὸς ὁρίτωρ καὶ θεολόγος ἀριστος. Συνέγραψε 33 λόγους περὶ πίστεως καὶ βίους καὶ ἠθικά 152, βιβλίον ἱερῶν μελετῶν καὶ διάφορους ὕμνους.

Καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους πολλοὶ τῶν πατριαρχῶν καὶ μητροπολιτῶν ἀπὸ τῶν μοναχῶν παραλαμβάνονται, δὲν εἶναι δὲ ὀλίγοι οἱ εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν εἰς τὰς Μονὰς. Παρατηροῦνται βεβαίως ἀχρημαί τινες παρὰ τοῖς μοναχοῖς, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν εἶναι καθολικαὶ καὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ τι συντελοῦν εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ μοναχικοῦ βίου.

Ἄνδρες σοφοὶ καὶ ἁγιώτατοι, προσερχόμενοι ἐκ μονῶν ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἅγιοι Εὐθύμιος ὁ Ζυγαβηνός, μοναχὸς τῆς Περιβλέπτου ἐν Κωνσταντινί, ὅστις ἔγραψε τὴν «Δογματικὴν Παγοπλίαν» σύγγραμμα σπουδαιότατον καὶ ἐπιστημονικόν, ἔκαμε ἐρμηνευτικὰς ἐργασίας, ὑπομνήματα εἰς τὰ Εὐαγγέλια, τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου κ.λ.π., ὁ Εὐστάθιος Θεσφνίκης ὁ μονάσας ἐν τινι μονῇ, ὅστις ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὴν Ὀδύσειαν καὶ Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου καὶ εἰς τὸν Πίνδαρον. Συνέγραψεν ἐπίσης λόγους, ἐπιστολάς, σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐπίσκεψις μοναχικοῦ βίου», λόγος πρὸς Στυλίτας, περὶ ὑποκρίσεως καὶ ἄλλα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΚΥΚΛΑΔΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΒΑΡΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δέκα ἔτη παρήλθον ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἥρως ἱεράρχης, ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακὴν, διότι ἠκολούθη τὸ Ἰουλιανὸν Ἑσχατολόγιον, παράδοσιν τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες καὶ ἐδικαίωσεν ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ βαρεῖαν πνευματικὴν τυφλῶσιν πάχοντες οἱ «κρατοῦντες» τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἴδουν εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς γηραιοῦ ἱεράρχου τὴν ἀγνὴν πίστιν, τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἔργον, τὴν ἐμβροτὴ θεολογικὴν μόρφωσιν, τὴν ἀνωτέραν πνοὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐναντὶ αὐτῶν τῶν ἀρετῶν «κατώρθωσαν» νὰ ἐπιστρατεύσουν τὸν χωροφύλακα... Τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐχρησιμοποίησαν κάθε τρόπον, διὰ νὰ παρεμποδίσουν πᾶσαν βοήθειαν καὶ ἐξυτηρήσιν εἰς ἓνα ἐγκλειστον ὑπέργηρον ἱεράρχην.

Εἰς πέτραν ὅμως ἐλάττησαν... Τὸ ἔργον τοῦ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου συνεχίζεται ἀπὸ τὰ πνευματικά του τέκνα μετὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε συναίσθησιν τῆς εὐθύνης ἐναντὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Αἰωνία καὶ ἀγήρως αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Ἐκλεκταὶ συνεργασίαι**ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΒΥΖΑΝΤΙΩ***ὑπὸ τοῦ κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Καθηγητοῦ τῆς Φιλολογίας—Ἱστορικοῦ.**Δημοσιεύομεν μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τὴν κατωτέρω ἱστορικὴν πραγματείαν καὶ μάλιστα σήμερον, ὅτε καὶ ἐν Ἑλλάδι εἶναι τόσοι συγγήθειες αἱ διενέξεις καὶ προστριβὰι μεταξὺ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους.*

Αἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἐπισήμου κράτους - τῆς πολιτείας - καὶ τῆς ἐκκλησίας ὑπῆρξαν ἐλάχιστα ἀγαθαὶ εἰς τὸ Βυζαντινὸν κράτος. Προσωπικαὶ φιλοδοξίαι, διάφοροι περὶ τὴν δογματικὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀντιλήψεις, καὶ ἀντιζηλείαι ὑπῆρξαν τὰ κυριώτερα αἷτια τῶν φιλονικιῶν τούτων. Ὅσακις δὲ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κων)λεως κατείχον ἄνδρες δραστήριοι, δυναμικοί, ἀνωτέρας μορφώσεως καὶ μεγάλης ὑπολήψεως, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον ἐτόλμησαν ν' ἀνταποκρίναι εἰς τὰ σχέδια καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τῶν αὐτοκρατόρων, ἀλλὰ μὲ παρησίαν κατήγγειλαν αὐτοὺς, οἱ ἄγῳνες διεξήχθησαν μὲ ἀσυνήθη σφοδρότητα καὶ προσέλαβον μεγάλην ἔκτασιν.

Τόσον ὁ Πατριάρχης ὅσον καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπίσκοποι ἐλέγχουν τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς ἀνωτέρους διοικητικούς καὶ πολιτικούς ὑπαλλήλους, ὄχι μόνον διὰ τὸν δημόσιον ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἰδιωτικὸν βίον αὐτῶν ἐπιβάλλοντες εἰς αὐτοὺς καὶ ποινάς. Ἐφ' ὅσον βεβαίως οἱ αὐτοκράτορες ἀδυνατοῦν νὰ ἐπιβληθῶν, ὑποκύπτουν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ ζητοῦν συγγνώμην, διὰ νὰ προβοῦν ἐν συνεχείᾳ εἰς ἀντίποινα εἰς τὴν κατάλληλον περίστασιν. Ὁ Πατριάρχης τῆς Κων)λεως ἦτο, βεβαίως, ὁ ἀνώτατος θρησκευτικὸς ἡγέτης, κατ'

ἀρχὴν ὅμως ἐθεωρεῖτο ὑπάλληλος τοῦ κράτους. Ὡς τοιοῦτος, λοιπόν, διορίζεται ἢ ἀπολύεται ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος. Μὲ τοὺς συνεχεῖς ὅμως ἀγῳνας κατῳρθώσεν ὁ κληρὸς ν' ἀποκτήσῃ σχετικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἀργότερον δὲ νὰ ρυθμίξῃ μόνος τὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐκκλησίας ζητήματα καὶ τέλος, ἐπὶ τῶν Παλαιολόγων, νὰ μετέχῃ καὶ νὰ ἐπιρροέσῃ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

Ἡ διαμάχη μεταξὺ τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν καὶ τῶν ἰδυνόντων τῆς πολιτείας ἤρχισεν ἐνωρίς. Περὶ τὸ τέλος τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνος, ὀλίγας δηλαδὴ δεκαετηρίδας μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς ἐπισήμου θρησκείας τοῦ κράτους. Ὡς πρῶτην ρῆξιν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὴν ἀρνησιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μεδιολάνων Ἀμβροσίου τῆς θείας μεταλήψεως εἰς τὸν Μ. Θεοδοσίον. Ἡ τιμωρία ὑπεβλήθη, διότι ὁ αὐτοκράτωρ προσέβη εἰς ἀντίποινα καὶ ἐσφαξε 7.000 Θεσσαλονικεῖς. Ὁ Θεοδόσιος ἀναγκάζεται νὰ προσπέσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ δημοσίᾳ συγγνώμην. Ὀλίγα ἔτη ἀργότερον ὁ Πατριάρχης Κων)λεως Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀσχεῖ δρυμνὴν ἐλεγχον καὶ καταγγέλει τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ κράτους, τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἀνακτόρων καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν αὐτοκράτειραν διὰ τὰς παρεκτροπὰς, τὴν ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀνῆθικον ζωὴν τῶν. Καὶ κατ' ἀρχὴν μὲν δὲν τολμοῦν νὰ τὸν ἐξορίσων ἐφαρμόζοντες τὰς ἀποφάσεις τῆς «ἐπὶ δρῶν» συνόδου, διότι εἶχε

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ**ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ;**

Ἐλαφρῶς ἐκνευρισμένος καὶ μὲ ἓνα δέμα ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ στὰ χέρια ἐμπῆκε σήμερον στὸ Γραφεῖο ὁ φίλος τῆς στήλης. Ἀνοίγει τὸ δέμα καὶ ἀπλώνει τὸ περιεχόμενό του στὸ τραπέζι.

Διάβασε νὰ δῆς, ποὺ καταντήσαμε.

Δηλαδή;

Τί δηλαδή, ἀγαπητέ μου; Αὐτά, ποὺ βλέπεις, εἶναι οἱ καθημερινὲς ἐφημερίδες, τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ πάσης φύσεως μικροὲντυπα ποὺ στολίζουν κάθε μέρα τριγύρω τὰ περίπτερα καὶ ποὺ τὰ ἀγοράζει μὲ τόση δίψα ὁ κοσμάκης, γιὰ νὰ ἀποκορίσῃ ἀπ' αὐτὰ πνευματικὴ τροφή, ψυχαγωγίαν, πληροφορίες καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἓνα ἔντυπο.

Πρόσεξε λοιπόν τὸ περιεχόμενό τους, τὰ σκίτσα τους, τὶς φωτογραφίες τους. Σπάνια θὰ βρῆς μιὰ στήλη ποὺ νὰ προσφέρῃ στὸν ἀναγνώστη κάτι καλὸ, μιὰ φωτογραφία ποὺ νὰ τιμᾷ τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμό. Ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα, ἀνῆθικότητες πάσης φύσεως, τεντυμπούμοι, ἀσχημίες, ἀνούσια γεγονότα, ὅλα περιγράφονται μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, τόσο λεπτομερῶς, ποὺ τρομάξεις νὰ βάλῃς στὸ σπίτι σου ἓνα ἀπὸ τὰ ἔντυπα αὐτά, γιὰ νὰ

διαβάσουν τὰ παιδιά σου.

Ὁ φίλος φάνηκε συστηματικὸς ἐρευνητὴς τῆς τόσο ἀνώμαλης αὐτῆς πλευρᾶς τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς. Συγκέντρωσε τὸ ὕλικό του μὲ ἐπιμέλεια, ἔκανε τίς παρατηρήσεις του μὲ πολλὴ προσοχή. Σκέπτεται ἠθικά, σὰν καλὸς Χριστιανὸς καὶ ὁρθὰ σὰν λογικὸς ἄνθρωπος.

Καὶ δὲν ἀρκέστηκα—συνεχίζει—μόνο στὴν συγκέντρωση καὶ τὴν μελέτη τῶν ἐντύπων. Ἐπίασα καὶ δημοσιογράφους. Τοὺς ρώτησα γιὰτὶ κυνηγοῦν τόσο πολὺ καὶ περιγράφουν τόσο λεπτομερεῖα ὅ,τι σάπιο μαστίζει τὴν κοινωνικὴν μας ζωὴ. Ἡ ἀπάντησις ἦταν σχεδὸν ἡ ἴδια ἀπ' ὅλους:

Αὐτά, φίλε μου, συγκινοῦν τὸν λαό. Μὲ τέτοιες στήλες ἔχουμε μεγάλη κατανάλωση τοῦ περιοδικοῦ ἢ τῆς ἐφημερίδος μας.

Ἐμπόριο λοιπόν ἡ δημοσιογραφία καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πιδ ἀσύνδοτα.

Ἄν ὁ μπακάλης πουλήσῃ χαλασμένα τρόφιμα, ἐπεμβαίνει τὸ Κράτος καὶ τὸν κλείνει μέσα. Ἄν ὁ ἤλεκτρολόγος κἀνῃ μιὰ ἐπιπόλαιη καὶ, ὡς ἐκ τούτου, ἐπικίνδυνη ἤλεκτρικὴ ἐγκατάσταση, υφίσταται τίς κυρώσεις τοῦ νόμου. Καὶ δικαίως.

Ὁ Δημοσιογράφος ὅμως; Ἀπὸ ποῦ ἀντλεῖ τὰ θέματά του, καὶ σὲ ποῖον δίνει λόγο γιὰ τὴν ἀνάπτυξί τους; Σὲ κανένα.

μέ το μέρος του τόν λαόν. Ἀργότερον ὅμως ἡ Εὐδοξία ἐπέτυχε τὴν ἐξορίαν του. Παρὰ ταῦτα ἡ ἐκκλησία εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ 5ου μ. Χ. αἰῶν. ἐξέρχεται ἰσχυρὰ ἔναντι τῆς ἐπ' αὐτὴν ἐπιρροῆς τοῦ κράτους.

Περισσότερον ὅμως κύρος καὶ δύναμιν δίδει εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡ ἀνάμειξις τῆς εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς πολιτείας. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 5ου μ. Χ. αἰ. ὁ αὐτοκράτωρ στέφεται ἐν μεγάλῃ τελετῇ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου. Ἐκτοτε ὁ Πατριάρχης ἀποβαίνει πανίσχυρος. Ἐὰν οὗτος δὲν δεχθῇ νὰ στέφῃ τὸν αὐτοκράτορα, ἡ θέσις τοῦ τελευταίου κλονίζεται καὶ εἶναι δυνατόν νὰ χάσῃ καὶ τὸν θρόνον. Διὰ τοῦτο συμφωνοῦν καὶ ἐκτελοῦν τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Πατριάρχου. Ὁ Πατριάρχης Εὐφύμιος ἔστειψε τὸν Ἀναστάσιον αὐτοκράτορα, (491 μ. Χ.) ἀφοῦ πρῶτον ὁμολόγησεν πίστιν εἰς τὴν σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὸν μονοφυσισμὸν. Ἀργότερον ὅμως ὁ Ἀναστάσιος καὶ ὥρθωσε νὰ καθαιρέσῃ καὶ ἐξορίσῃ τὸν Πατριάρχην Εὐφύμιον.

Τὴν δύναμιν αὐτὴν τῶν Πατριαρχῶν, ἡ ὁποία βαίνει συνεχῶς αὐξανόμενη, προσεπάθησαν, κατὰ καιροῦς, νὰ περιορίσουν οἱ αὐτοκράτορες καὶ οὕτω ἔρχονται εἰς ῥῆσιν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ Ἰσαυροὶ ἐσκέφθησαν νὰ ὑποτάξουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν. Ἐκ τούτου ἐδημιουργήθησαν ὀξεῖς καὶ μακροὶ ἀγῶνες διεξαχθέντες μὲ θρησκευτικὸν φανατισμὸν. Οἱ ἀγῶνες αὗτοι, ἡ περιφημία εἰκονομανία, διήρκεσαν περισσότερον τοῦ αἵματος, συνετάραξαν τὸ Βυζάντιον καὶ προὔρξηναν εἰς αὐτὸ ἀνυπολογίστους ζημίας. Ὁ Λέων Γ' ἀπεμάκρυνε τὸν Πατριάρχην Γερμανὸν Α', διότι κατεπολέμησε τὴν εἰκονομαχικὴν πολιτικὴν τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁξείαν ἀντίθεσιν μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἔχομεν καὶ πάλιν περὶ τὸ 858. Ὁ Πατριάρχης Ἰγνάτιος μὲ

θάρος κατήγγειλε καὶ μὲ αὐστηρότητα ἤλεγξε τὸν πανίσχυρον Βάρδαν δι' ἀνήθικον ζωὴν. Ὁ Βάρδας ἐξώρισε τὸν Ἰγνάτιον, τὸν ὁποῖον μετὰ 11 ἔτη ἐπανεφάρεν ὁ Βασίλειος Α'.

Ἡ διένεξις ὅμως μεταξὺ κλήρου καὶ πολιτείας ἀποκορυφοῦται ἐπὶ τῶν Παλαιολόγων. Πρῶτος προεκάλεσε τὴν ἀντίδρασιν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ τοῦ κλήρου ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος, διὰν εἰς τὴν σύνοδον τῆς Λυώνος, τῷ 1274, ἐδέχθη τὸ filioque, ὁμολόγησε δηλαδὴ καὶ τὴν ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀντιτάχθη τὸ πλεῖστον τοῦ κλήρου καὶ τῶν Χριστιανῶν μὲ ἡγέτην τὸν Πατριάρχην Ἰωσήφ. Ἐν τούτοις ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιθυμῶν νὰ ἐκτελέσῃ, διὰ πολιτικούς λόγους, τὰς ἀποφάσεις τῆς συνόδου, καθαιρεῖ τὸν Πατριάρχην Ἰωσήφ καὶ ἀντ' αὐτοῦ διορίζει τὸν Ἰωάννην Βέκκον, ὁ ὁποῖος ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν φιλολατινικὴν πολιτικὴν τοῦ Μιχαήλ. Ἐνεκα τῆς τοιαύτης στάσεώς του ὁ αὐτοκράτωρ ἐπισύρει κατὰ τοῦ ἰδίου του ἑαυτοῦ τὸ μῖσος ὅλων τῶν Χριστιανῶν καὶ, ἀποθανόν, δὲν ἔτυχε βασιλικῆς ταφῆς. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος Β' ἀποκατέστησε καὶ πάλιν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Ἰωσήφ. Οὕτω αἱ ἀποφάσεις τῆς συνόδου παρέμειναν ἀνεκτέλεστοι. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ἑνα καὶ ἡμισυν αἰῶνα (1439) ὁ Ἰωάννης Η' Παλαιολόγος, ὁ προτελευταῖος Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ, ἐπειδὴ ἐπίστευεν, ὅτι ἡ αὐτοκρατορία θὰ ἐσώζετο ἀπὸ τὴν μάστιγα τῶν Ὀθωμανῶν μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τῶν δυτικῶν, ἐπανέρχεται εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ Μιχαήλ καὶ ἐπιδιώκει φιλικὰς σχέσεις μὲ τὸν Πάπαν. Εἰς τὴν σύνοδον τῆς Φλωρεντίας ὑπέκυψεν εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Πάπα καὶ κυριολεκτικῶς ὑπέταξε τὴν Ἀ-

Αὐτὸς οὔτε τρόφιμα πωλάει, γὰρ νὰ φανῇ ἡ δηλητηρίασις οὔτε καλῶδια ἐνώνει γὰρ νὰ συμβῇ ἡ ἡλεκτροπληξία.

Καὶ ὅμως τὸ ἔντυπο—τὸ περιοδικὸ ἢ ἡ ἐφημερίδα—ἀσχοῦν πολὺ πρὸς εὐρύτατην καὶ πρὸς οὐσιαστικὴν ἐπίδρασιν στὸ ἀναγνωστικὸ κοινόν, καὶ μάλιστα στὴν νεολαία.

Εἶναι—δυστυχῶς—ἀλήθεια ὅτι οἱ περισσότεροι δημοσιογράφοι ἐλάχιστα σέβονται τὸ κοινόν καὶ πολὺ λίγο σκέπτονται, ἂν αὐτὸ ποῦ θὰ γράψουν θὰ βλάψῃ ἢ θὰ ὀφελῇ. Δημοσιεύουν περιγραφὰς ἐγκλημάτων καὶ τόσων ἄλλων ἀνθηθικῶν πράξεων, τόσο ἔγνοτα, ποῦ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς δὲν κοκκινίζει καὶ τὸ τυπογραφικὸ χαρτί. Προσπαθοῦν νὰ βροῦν τίς πρὸς ἀηδιαστικὰς καὶ ἀνθηθικὰς φωτογραφίας, γὰρ νὰ... «προσελκύσουν». Τί νὰ προσελκύσουν ὅμως; Τὸν ἄνθρωπον στὴν καταστροφὴν καὶ μάλιστα τὴν νεολαίαν στὴν ἀνθηθικότητα καὶ στὸ ἔγκλημα.

Εἶναι συχνὸ τὸ φαινόμενο—τόσο παιδρὸς καὶ τόσο ἀποκαρδιωτικόν—νὰ δημοσιεύῃ ἡ μία στήλη τὸ «ἐνδιαφέρον» τοῦ ἐνὸς συντάκτου γὰρ τὴν ἀνθηθικότητα καὶ τὴν ἐγκληματικότητα τῆς κοινωνίας, ἐνῶ ἡ ἀκριβῶς διπλανὴ στήλη νὰ φιλοξενῇ μιὰ ἀνθηθικὴ φωτογραφία καὶ μιὰ ἄθλια περιγραφὴ. Τί προσφέρει λοιπὸν τὸ ἔντυπο αὐτό; Ἀσφαλῶς τὴν καταστροφὴν.

Ἐκτός, λοιπόν, ὀλίγων ἐξαιρέσεων, οἱ δημοσιογράφοι πάσχουν ἀπὸ βαρεῖαν ἑλλειψιν τοῦ συναισθηματοῦ τῆς ἡθικῆς εὐθύνης ἔναντι τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ.

Δημοσιογραφία θὰ πῇ νὰ πληροφοροῦται τὸ κοινόν τὰ συμβαίνοντα κατὰ τρόπον σαφὴ καὶ ἀντικειμενικόν, ἀλλὰ καὶ εὐσυνείδητον ἀπὸ μέρους τοῦ δημοσιογράφου, εἰς ὃ,τι ἀφορᾷ τὴν ἡθικὴν ἀγωγὴν τοῦ κοινοῦ. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν οἱ συντάκται τῶν διαφόρων ρεπορτάζ, ὅτι γὰρ τὸν περισσότερον κόσμον ἡ ἐφημερίδα ἢ τὸ περιοδικόν, εἶναι τὸ μόνον ἀναγνώσμα, ὅτι ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἔχει ἀνεπτυγμένον τὸ ἡθικὸν κριτήριον, ὥστε νὰ ξεχωρίσῃ αὐτὸ ποῦ διαβάξῃ ἀπ' αὐτὸ ποῦ πρέπει νὰ κἀνῃ. Κατὰ κανόνα οἱ γενικὰ ἀνθηθικὰ καὶ σκανδαλιστικὰ περιγραφὰς ὠθοῦν τὸν ἀπλὸ ἀναγνώστη—καὶ μάλιστα τὴν νεολαίαν—στὴν μίμησιν τῶν πράξεων αὐτῶν. Τοῦ δημιουργοῦν παραστάσεις καὶ βιώματα, ποῦ ξυπνοῦν μέσα του ταπεινὰ καὶ ἀπάνθρωπα ἔνστικτα.

Χίλια δυὸ παιδιὰ βρίσκονται σήμερον στὶς φυλάκας καὶ στὰ διάφορα ἀναμορφωτικὰ καταστήματα, γιὰτὶ ἐγκλημάτησαν, παρὰσυστάμενα ἀπὸ τέτοιες περιγραφὰς. Ἀναριθμητὰς οἰκογένειαι ἔχουν χάσει τὸν δρόμον τους, γιὰτὶ ὁ καθένας—γονεῖς καὶ παιδιὰ—προσπαθοῦν νὰ μιμηθοῦν τὰ διάφορα ἡθικὰ ναυὰ-

νατολικήν Ἐκκλησίαν — τὴν Ὁρθοδοξίαν —, εἰς τὴν Δυτικὴν. Ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δεινὸς ἐπικριτὴς τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ἀνεδείχθη ὁ εἰς αὐτὴν συμμετασχὼν Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ἐπίσκοπος Ἐφέσου. Διὰ τοῦτο ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἀπεμάκρυνε τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου. Αὐτὸς ὅμως συνέχισε τὸν ἀνθενωτικὸν ἀγῶνα μέχρι τοῦ θανάτου του, ὃ δ' αὐτοκράτωρ ἔνεκα τοῦ ὀγκουμένου ἀνθενωτικοῦ κινήματος διστάζει νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τῆς Φλωρεντίας. Ἀργότερον, τὸ 1450, ὁ φιλικῶς πρὸς τοὺς Λατίνους προσκειμένος Πατριάρχης Γρηγόριος Γ' καθηρέθη δι' ἀποφάσεως συνόδου καὶ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἀνῆλθεν ὁ Ἀθανάσιος Β'.

Μὲ τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ Βυζαντίου εἰς τοὺς Τούρκους ἔπαυσαν, φυσικὰ, καὶ αἱ ἐριδες μεταξὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἐπέφεραν μεγάλας ζημίας ἐκατέρωθεν.

για, μὲ τὰ ὁποῖα τόσο λεπτομερῶς ἀσχολεῖται ὁ τύπος.

Τρομερὴ λοιπὸν ἡ πληγὴ τῆς κακῶς ἐννοουμένης δημοσιογραφίας. Δυστυχῶς δὲ καὶ ἀθεράπευτη. Ποιὸς νὰ ἐλέγξῃ τὰ διάφορα ἔντυπα καὶ τὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων; Τὸ Κράτος; Δὲν μπορεῖ, γιατί ὑπάρχει — βλέπετε — ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, νομικὰ τοποθετημένη. Ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος — πού εἶναι κι' αὕτη Κράτος; Ἀλλὰ οἱ σεβασμιώτατοι ἔχουν ἄλλα σοβαρώτερα θέματα... Τὸ περιβόητον ἀμετάθετον τῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν καὶ τὸ τόσο φλέγον ὁικονομικὸ θέμα. Ἄν περισσέψῃ λίγος χρόνος ἀπ' αὐτὰ τὰ τόσο «πνευματικὰ» θέματα, ἀφήνουν οἱ «καλοὶ ποιμένες» καὶ καμμιὰ κατακραυγὴ κατὰ τοῦ «ἡθικοῦ κατὰκλύσματος τῆς κοινωνίας», τῆς κοινωνίας δηλαδὴ, γὰρ τὴν ἡθικὴν τῆς ὁποίας δὲν δίνουν, οὐσιαστικά, καμμιὰ σημασία.

Ἀπομένουν λοιπὸν δύο παράγοντες πού μποροῦν νὰ διορθώσουν — ἢ τουλάχιστον νὰ περιορίσουν — τὸ κακὸ. Ἡ εὐσυνειδησία τῶν δημοσιογράφων καὶ ἡ προσοχὴ τῶν γονέων γιὰ τὸ ἔντυπο πού βάζουν στὸ σπίτι τους, ἢ πού ἐπιτρέπουν νὰ ἀγοράζεται ἀπὸ τὰ παιδιά.

Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸ πρῶτο, εἶναι τόσο πικρὴ ἡ πείρα, ὥστε ἐκμηδενίζει τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἀπομένει λοιπὸν τὸ δεύτερο καὶ — σὲ τελευταία ἀνάλυση — τὸ οὐσιαστικώτερο. Ἡ προσοχὴ τῶν γονέων γιὰ τὴν ἐφημερίδα ἢ τὸ περιοδικὸ πού διαβάζεται στὸ σπίτι, πού μορφώνει καὶ ψυχαγωγεῖ τὴν οἰκογένεια. Εἶναι σωστὸς ὁ λόγος, ὅτι πολλὰς φορές εἶναι προτιμώτερο νὰ βάλῃς δυναμίτη καὶ νὰ γκρεμίσης τὸ σπίτι σου, παρὰ νὰ ἀφήσῃς μέσα στὴν οἰκογένεια ἓνα ἄσβεστο καὶ σκανδαλιστικὸ ἔντυπο.

Μιά ἔντονη περιγραφή ἑνὸς ἐγκλήματος ἢ μιᾶς ἀνηθικότητος καὶ μιᾶς ἄσβην φωτογραφία μποροῦν νὰ ἐπαναστατήσουν τὸν ἄνθρωπο — καὶ μάλιστα τὸν νέο — καὶ νὰ τὸν καταστρέψουν ἀνεπανόρθωτα.

Ἄς προσέχουμε λοιπὸν τὰ ἔντυπα πού διαβάζουμε καὶ ἄς τὰ διαλέγουμε πάντοτε μὲ γνώμονα τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἔναντι τῆς εὐθύνης πού ἔχουμε γιὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἡθικὴ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς μας.

I.N.K.

ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

«ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ».

Ἐν πνεύματι ἀπολύτου χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀδελφικῆς κατανοήσεως, ἐγένοντο πρὸ ἡμερῶν αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ Σωματείου Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Κατ' αὐτάς, ἐξελέγη *Πρόεδρος* ἡ τόσον διακεκριμένη εἰς τὴν ὀργανωμένην χριστιανικὴν φιλανθρωπίαν κ. Μαρία Παπαμακαρίου. *Ἀντιπρόεδρος* ἡ ἱατρός κ. Ἄννα Λέκκα. *Ταμίας* ἡ κ. Μαρ. Χατζηνικολάου καὶ *Γ. Γραμματεὺς* ἡ δις Ἀργυρὰ Γκόβαρη. *Μέλη* αἱ κ.κ. Βασ. Πιριάλα, Μαρ. Βερτοπούλου καὶ Μελπ. Ζαχαρία.

Τὸ ἀνωτέρω φιλανθρωπικὸν σωματεῖον ἐπιδεικνύει δραστηριότητα, ἡ ὁποία τιμᾷ ἐξαιρετικῶς τὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν καὶ ἰδίᾳ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Μακρὰν τῶν συνηθῶν ἐργῶν τυπικῶν ἐκδηλώσεων, ἀφιερώνει καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς δραστηριότητός του εἰς ἔργα οὐσιώδη, διὰ τῶν ὁποίων πλείστοι ὅσοι ἀδελφοὶ καὶ ἰδιαιτέρως μικρὰ παιδιά εὐρίσκουν πραγματικὴν βοήθειαν καὶ περίθαλψιν. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐκτὸς τῆς ἄλλης δραστηριότητος τὸ ἀνωτέρω φιλανθρωπικὸν Σωματεῖον σημειώνει ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα εἰς τὸν ἐκτετατὸν ἀθηναϊκὸν Σανατόριον «ἡ Σωτήρια». Κατόπιν ἐντολῆς τοῦ κ. Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ θεραπευτηρίου αὐτοῦ, ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν πολλῶν ἀδελφῶν ἀσθενῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιπτέρου τῶν *βερεφῶν*, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐξ ὀλοκλήρου ἀναλάβει.

Πρὸ ἡμερῶν ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἐπραγματοποίησαν ἐκδρομὴν ἐξήντα (60) ὀρφανῶν (τριῶν ἐξ ἑκάστης ἐνορίας) εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν «Ἄξιον ἔστι» ἐν Βαρυμπόπῃ Ἀττικῆς. Τὰ παιδιά παρηκολούθησαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐψάλη μνημοσύνην ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου ἡγέτου ἡμῶν πρῶην Φλωρίνης Κυροῦ Χρυσοστόμου. Ἐψάλαν ὕμνους καὶ ἀπηλάυσαν τὸ θαυμάσιον τοπίον ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν μητρικὴν στοργὴν τῶν συνόδων τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Πλούσιον γεῦμα παρέθεσαν εἰς τὰ παιδιά ἡ κ. Βασ. Πιριάλα εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡ κ. Διονισιάτου, εἰς τὸ πολυτελὲς ἐξοχικὸν ἐστιατόριον τῆς ὁποίας παρετέθη τὸ γεῦμα, προσέφερε εἰς τὰ παιδιά ὠραία γλυκίσματα.

Αἱ τρυφεραὶ ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι ἔτυχον τῆς τοιαύτης περιποίησεως καὶ φιλοξενίας, ἔλαβον οὐσιαστικὸν διδάγμα τῆς ἀξίας τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ συμπεριφορὰ. Καὶ τὸ διδάγμα αὐτὸ εἶναι, βέβαια, ἐποικοδομητικὸς λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ χαρακτήρος τῶν, τὸ ὁποῖον ὁ χρόνος θὰ δημιουργήσῃ.

Εἰς τὰς ἀδελφὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τῆς Ὀργάνωσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» μαζὺ μὲ τὰ θερμά μας συγχαρητήρια, εὐχόμεθα τὴν ἀπὸ Θεοῦ ψυχικὴν δύναμιν, διὰ πλουσίαν χριστιανικὴν δραστηριότητα καὶ καρποφορίαν εἰς ἔργα ἀγάπης.

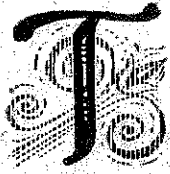
«ΑΙ ΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ».

Καύχημα, πράγματι, ἀποτελεῖ διὰ τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν κοινωνίαν τοῦ Πειραιῶς τὸ φιλανθρωπικὸν Σωματεῖον κυριῶν καὶ δεσποινίδων «*Αἱ Κοινωνοὶ τοῦ Πόνου*» μὲ ἔδραν τὸν Ἱερ. Παῖν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων. Ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον ἐργάζεται δημιουργικῶς καὶ ἀθορύβως, ὅπως ἀκριβῶς ἀρμόζει εἰς κάθε οὐσιαστικὴν χριστιανικὴν ἐκδήλωσιν. Οἰκονομικὴ βοήθεια εἰς πτωχοὺς ἀδελφούς, φάρμακα εἰς ἀσθενεῖς, ἐνδυμασίαι ὀρφανῶν, κηρύγματα καὶ πάσης φύσεως χριστιανικὴ δραστηριότης τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ ἐξαιρέτου κληρικοῦ μας Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμονος Τσαλούπη.

Εἶναι βθεῖα ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁποῖος γνωρίζει τὴν τόσο εἰλικρινὴ καὶ εὐγενικὴν συμπεριφορὰν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς χριστιανικῆς αὐτῆς ὀργάνωσεως. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πτωχοτέρας συνδικίας τοῦ Πειραιῶς κατορθώνουν νὰ ἐξευρίσκουν οἱ

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ο 1961 αποτελεί μίαν ιστορικήν επέτειον. Συμπληρώνονται 700 έτη από την εποχήν πού οί Βυζαντινοί ανακατέλαβον την Κωνσταντινούπολιν από τους Φράγκους. Είναι γνωστόν ότι ή 4η σταυροφορία των Λατίνων ξεκίνησεν διά τους άγιους τόπους. Έτσι τουλάχιστον διεκήρυξαν οί άρχηγοί της. Όταν όμως έφθασαν έμπρός εις τας πύλας της Κωνσταντινουπόλεως, ό άρχικός σκοπός έλησμονήθη και τό Βυζάντιον κατελήφθη. Αυτό έγινε τό 1204.

Η φραγκοκρατία έκράτησε 57 χρόνια. Η τελευταία όμως ώρα του Βυζαντίου δεν είχε φθάσει ακόμη. Εις μίαν ήρωικήν εξόρμησιν αί δυνάμεις του τό 1261 ύψωσαν και πάλιν τό θριαμβευτικόν τους λάβαρον εις τας δυνάμεις της βασιλευούσης. Οί Φράγκοι έξοντώθησαν.

Εκείνο όμως πού έγινε έν τώ μεταξύ δεικνύει πολύ καθαρά, νύν και αεί, τους σκοπούς των Φράγων έναντι των όρθοδόξων. Όταν ή άνατολή εύρέθη εις τας χείρας των Λατίνων σταυροφόρων ό Πάπας Ίννοκέντιος ό Γ΄ όχι μόνον δεν διεμαρτυρήθη και δεν κατεδίκασεν την επιδρομήν αλλά διεκήρυξεν ότι αυτό έγινε προς δόξαν της Ρωμαϊκής Έκκλησίας. (Migne P. L. 215.447).

Επί τέλους, έσκέφθη, ήλθεν ή ώρα να τιμωρήση τους «σχισματικούς» της άνατολής. Και έτσι οί χριστιανοί της ρωμαϊκής Έκκλησίας ήρχισαν τό όργιον της διαρπαγής και της έρημώσεως. Έλεηλάτησαν την Κωνσταν-

κονομικούς πόρους διά να έπιτελούν τό φιλανθρωπικόν έργον των.

Βαθεία συγκινητική ήτο ή επένδυσις είκοσι (20) όρφανών την Κυριακήν του Παραλύτου—ήμέραν έορτής της οργανώσεως. Πέραν από τους εμπνευσμένους λόγους και τας τυπικάς φιλοφρονήσεις, έχαρήκαμε τό θέαμα των είκοσι όρφανών, τα όποια με τα καινούργια φορεματάκια των και τους ωραίους ύμνους των, εξέφρασαν ένα θερμό «ευχαριστώ» εις τους φιλανθρώπους άδελφούς, ενώ συγχρόνως υπέμνησαν εις όλους μας την υποχρέωσιν πού έχομεν να συμπαριστάμεθα και να βοηθήμε με όλας μας τας δυνάμεις—ήθικάς και υλικάς—φιλανθρωπικάς οργανώσεις ως ή άνωτέρω.

Εις τό συμβούλιον και τους συνεργάτας της οργανώσεως «αί Κοινωνοί του πόνου» εύχόμεθα πλουσίαν δράσιν και πολύπλευρον φιλανθρωπικήν καρποφορίαν. Ό δέ θεός Παύλος άπονέμει εις αυτούς τόν προσήκοντα έπαινον «Δόξα και τιμή και ειρήνη παντί τώ έργαζομένω τό αγαθόν».

τινούπολιν την Θεσσαλονίκην, διήρπασαν τα τιμαλφή του εξαίρέτου Ί. Ναού της Παναγίας της Αθηνιώτισσης έν Αθήναις, και επέδραμον εις τό Άγιον Όρος. Ό περίφημος Μητροπολίτης Αθηνών Μιχαήλ Χωνιάτης έδραπέτευσεν εις την νήσον Κέα. Τό Τάγμα των Ναϊτών κατέλαβεν τόν Όσιον Λαυκάν. Και ό Ίννοκέντιος ήρχισεν να χειροτονή επισκόπους διά τας Έλληνικάς επισκοπάς. Επίστευεν ότι τό σχίσμα ήτο έργον των αυτοκρατόρων και των επισκόπων. Ό λαός, έλεγεν, δεν είχε ιδέα. Από τότε μέχρι σήμερα ό Πάπας εξακολουθεί να χειροτονή τιτουλαρίους επισκόπους διά τας Έλληνικάς επισκοπάς. Εξακολουθούν δηλ. αί βλέψεις του επί των ελληνικών πνευματικών έδαφών. Αντιλαμβάνεται λοιπόν καθείς, άν έχη πλέον δικαίωμα ή Έλληνική πολιτεία να συζητή διά την συναψιν Κονκορδάτου με τόν Πάπαν.

Άς επανέλθωμεν εις τα έργα και τας ήμέρας των Λατίνων. Αφού τα διάφορα μοναχικά τάγματα διεμοιράσαντο τα ίμάτια του Έλληνικού λαού, ήρχισαν να πωλούν τα κτήματα και να διασπαθίζουν τας περιουσίας. Φοβεροί ανταγωνισμοί και έριδες εξέσπασαν μεταξύ των μοναχικών ταγμάτων των Ναϊτών, Ιωαννιτών και του Τευτονικού. Η άπαρίθμησις των λεηλασιών θα άπήτει πολύν χρόνον. Τό Άγιον Όρος δεν κατελήφθη στρατιωτικώς αλλά υπέστη την επιδρομήν του ψευδεπισκόπου Σεβαστής, ό όποιος έλεηλάτησεν τους θησαυρούς άκμαζόντων μοναστηρίων. Η επιδρομή αυτή κατά παράδοσιν όνομάζεται από τους άγιορείτας Πατέρας «επιδρομή του Πάπα». Όταν άνέκραξαν και οί λίθοι από τό άνοσιούργημα αυτό, τότε υποκριτικώς ό Πάπας Ίννοκέντιος ανέλαβεν υπό την προστασίαν του τό Όρος. Ό σκοπός του όμως ήτο άρκετά διαφανής.

Εις άλλα μέρη της Ελλάδος τό όργιον δεν περιγράφεται. Εις την Κρήτην οί παπικοί νόμοι ήσαν σκληρότατοι. Όλοι οί κάτοικοι έπρεπε μίαν φοράν τό έτος να παρουσιάζουν βεβαίωσιν εις την όποιαν άνεγράφετο ότι έξωμολογήθησαν και έκοινώ-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

“Ας τετρατισθῇ ἐπὶ τέλους ἡ ἐκκρεμότης

Εἰς ἔν ἀποκαλυπτικὸν ἔγγραφον τοῦ εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν Καβάλλας κ. Ἀθανασοπούλου, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηριακῶν τελετῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, παρουσιάζονται κατὰ τὸν κρᾶυγάλον αἱ ἀντιφάσεις τῆς πολιτείας ἐπὶ τοῦ περιλαλήτου παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος. Ἀπὸ τὴν μίαν μας δικαιώνει ἠθικῶς διότι, ὡς γράφει, ὁ παρχει ἀνεξιθρησκεία ἐν Ἑλλάδι, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὅμως ἀρνείται τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἱεροπραξιῶν μας.

Ἀντιλαμβάνεται δὲ κανεὶς εὐκόλως τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον παγιδεύεται ἡ πολιτεία, ὅταν αὕτη μὲν ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ χειροτονίαι ἱερέων ὑπὸ τοῦ πρ. Φλωρίνης εἶναι ἀνυπόστατοι, ἡ κρατοῦσα δὲ Ἐκκλησία ὄχι μόνον ἱερεῖς ἀλλὰ καὶ ἀρχιερεῖς ἐδέχθη χειροτονθέντας ὑπὸ τοῦ ἰδίου.

Ἄν ὑποβάλωμεν δὲ τὴν ἐρώτησιν ποῖος γνωρίζει κάλλιον τὸ κανονικὸν δίκαιον ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἢ ἡ πολιτεία, τότε θὰ συλληφθῇ ἡ δευτέρα κάμνουσα κακὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Τὸ συμπέρασμα ἐξ ὅλης ταύτης τῆς ὑποθέσεως εἶναι ἔν: ἀνάγκη πᾶσα ὅπως τὸ ταχύτερον ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἡ μυστηριακὴ ἐγκυρότης τῶν παλαιοημερολογιτῶν, διότι ἡ ζωσα Ἐκκλησία τῶν εἶναι πρὸ πολλοῦ πραγματικότης, ἡ παραγνώρισις τῆς ὁποίας βλάπτει τὴν ἐλληνικὴν πατρίδα.

νησαν ἀπὸ τοὺς παπιστάς. Πρέπει δὲ νὰ προστεθῇ ὅτι ὁ κλῆρος ποὺ ἐστάλη ἀπὸ τὸν Πάπα διὰ νὰ ποιμάνῃ τοὺς «σχισματικούς ὀρθοδόξους» δὲν ἦτο οὔτε ὁ καλύτερος οὔτε ὁ πιὸ μορφωμένος. Ὅλα τὰ ἀποβράσματα τῆς παπικῆς ἐκκλησίας ἐστάλησαν εἰς τὴν ἀνατολήν. Οἱ περισσότεροι ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι ἐδραπέτευσαν. Εἰς τοὺς ὀλίγους ὅμως τοῦ παρέμειναν ἔθεσαν τὸ ἐρώτημα ἂν ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπαν. Ἄν ὄχι ἐξεδιῶκοντο καὶ ἐτοποθετεῖτο Λατίνος.

Κάποτε ὅμως οἱ ἐπιδρομεῖς ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ ὀρθόδοξος κλῆρος καὶ λαὸς παρὰ τὰ μαρτύρια τὰ ὁποῖα ὑφίστατο δὲν τοὺς ἀκολουθοῦσε. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ κατώτερος κλῆρος ἀπέθνησκει ἐκ τῆς πείνης. Ὁργάνωσαν λοιπὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ δογματικὰς συζητήσεις μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Καρδινάλιον Βενέδικτον προσωπικὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Πάπα. Ὁ Ἰωάννης Ἀπόκαυκος ὅμως ἐγκαίρως διέγνωσε ὅτι ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὴν ἐκδίωξιν τῶν ἐπιδρομέων διὰ τῶν ὅπλων δὲν ὑπῆρχεν. Ἡ ἐνότης ἦτο μία φαινάκη.

Τελικῶς ἡ Παπικὴ κυριαρχία κατέρρευσεν. Τὴν ἐγκρέμισεν ἡ ἀντίστασις τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος.

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη περιπέτεια πολλὰ ἔχει νὰ διδάξῃ τοὺς ἄφρονες ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὁραματίζονται τὴν ἑνωσιν.

“Ὁμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει...”

Ὁ κάλαμος κάποιου δημοσιογράφου τοῦ περιοδικοῦ «Τύπος» δατὶς κατ’ ἐπανάληψιν ἐπιτίθεται μετὰ ἀκρισίαν ἐναντίον τοῦ ἡγέτου μας σεβ. κ. Ἀκακίου, γράφει ἀνοησίας καθ’ ὑποτροπὴν διότι ἀντὶ μελέτης χρησιμοποιοῖ τὸν βόρβορον τῶν ἐντύπων «Κήρυξ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν» καὶ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής». Ἡ δηλώσις τῶν θολῶν πηγῶν ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντλεῖ τὸ πληροφοριακὸν ὕλικόν του εἶναι ὡς νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ταυτότητά του. Διότι πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἀνυπαρκτος ἠθικῶς διὰ νὰ τολμᾷ νὰ ἐπικαλεῖται τὴν συμπατριᾶν τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς ἀπάτης πρὸς στήριξιν τῶν ἀποψέων του. Φαίνεται ὅμως ὅτι χαρακτηριστικὸν τῶν τοιούτων ἀδίστακτων ἀτόμων εἶναι καὶ ἡ ἐλλειψὶς αἰσχύνης. Δι’ αὐτὸ καὶ δὲν τοῦ συνιστῶμεν τὴν αἰδῶ. Θὰ πάει στὰ χαμένα.

Παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν.

Ἡ 29 Μαΐου εἶναι τὸ πένθιμον σύμβολον τοῦ καταποντισμοῦ ἑνὸς μεγαλειώδους ἐλληνορθοδόξου κόσμου εἰς γῆν πλημμυρίδα τοῦ μωσαμβανισμοῦ. Τὸ 1453 ἴσταται ὡς ὁρόσημον τοῦ πιὸ συγκλονιστικοῦ γεγονότος τῆς ἱστορίας μας.

Ὡς τοιοῦτον δὲ μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐξάγωμεν ὁδυνηρὰ συμπεράσματα.

Ἡ κρίσιμότης τῶν σημερινῶν καιρῶν καὶ ὁ κίνδυνος ἑνὸς νέου καταποντισμοῦ ἐπιβάλλει τὴν συσπειρωσὶν μας γύρω ἀπὸ τὰς ἀδαπανήτους ἀξίας τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Νὰ γίνῃ σταυροφορία.

Εἰς τὸν ἐλληνικὸν χῶρον ἔχει ἐνσκήψει μετὰ τὴν ὀρμὴν πυρκαϊᾶς τὸ ἐκφυλλον καὶ φθοροποιὸν πνεῦμα τῆς ἐσπερίας. Ἡ ἀγνότης τῶν ἐλληνικῶν ἡθῶν κινδυνεύει τ’ ἀποτελῇ δυσεὔρετον εἶδος. Μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων εὐρίσκει ψυχᾶγωγίαν εἰς τὸν βόρβορον τῶν ἀπὸ κινήματος γραφικῶν ταινιῶν καὶ τῶν πορνικῶν ἐντύπων. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι γνωστά. Ἐγκλήματα καὶ ἐκφυλλισμός.

Ὁ κίνδυνος κάθε ἡμέραν αὐξάνει. Ἡ νέα γενεὰ ποτιζομένη μετὰ τοιαῦτα δηλητήρια καταστρέφεται.

Ἄν ἀπὸ τὴν ταλαίπωρ αὕτη χώρα δὲν ἔχουν ὀριστικῶς φυγαδευθῇ αἱ ἐννοιαὶ τῆς πολιτείας καὶ τῆς θρησκείας πρέπει τὸ συντομώτερον νὰ γίνῃ σταυροφορία ἠθικοῦ προσανατολισμοῦ τῶν νέων. Διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσωμεν κάποτε καὶ εὐρεθῶμεν ἐμπρὸς εἰς τὸ φαινόμενον τῆς ἠθικῆς ζούγκλας καὶ τῆς πορνικῆς Βαβυλώνας.

“Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ”

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι
Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμας 15.—
» Ἑτήσια » 30.—
Ἑξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2
» Ἑτήσια » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1